विनाशं, 'लोकं', सम्पादयतु। सा हि 'देवी', यस्मात् 'भुवनस्य', 'पत्नी' पालयित्री, तस्मात् 'ईशाना' अस्माकं लोकं सम्पादयितुं समर्था॥

(५) अथ सत्याय चरुमित्यस्य हविषः पुरोनुवाक्यामाह। "आगात्सत्यꣳ हविरिदं जुषाणम्। यस्माद्देवा जज्ञिरे भुवनञ्च विश्वे। तस्मै विधेम हविषा घृतेन॥ २॥ यथादेवैः सधमादं मदेम" इति। यत् 'सत्यं' सत्यवदनाभिमानिदेवतास्वरूपमस्ति, तत् 'जुषाणं' प्रीतियुक्तं सत्, 'इदं' अस्माभिर्दीयमानं, 'हविः', प्रति 'आगात्' आगच्छत्। अस्मात् सत्याख्याद्देवस्वरूपात् 'विश्वे' सर्व्वे, 'देवाः', 'भुवनञ्च', 'जज्ञिरे'। सत्यं हि परब्रह्मस्वरूपत्वात् सर्व्वस्य जनकं। 'तस्मै' सत्याय देवाय, घृतयुक्तेन 'हविषा', 'विधेम' परिचरेम। 'अथ' अनन्तरं, वयं 'देवैः', युक्ताः 'सधमादं मदेम' एकत्र हर्षं प्राप्नुयामः॥

(६) तत्रैव याज्यामाह। "यस्य प्रतिष्ठोर्वन्तरिक्षम्। यस्माद्देवा जज्ञिरे भुवनञ्च सर्व्वे। तत्सत्यमर्चदुपयज्ञं न आगात्। ब्रह्माऽऽहुतीरुपमोदमानम्" इति। 'यस्य' सत्यस्य ब्रह्मणः, 'उरु' विस्तीर्णं, 'अन्तरिक्षं', 'प्रतिष्ठा' आश्रयः, सर्व्वगतत्वादन्तरिक्षव्यापित्वं युक्तं। 'यस्मात्' सत्याद्ब्रह्मणः, 'सर्व्वे देवा भुवनञ्च जज्ञिरे', 'तत्', सत्याख्यं 'अर्चत्' पूजायुक्तं परं ब्रह्म, अस्मदीयाः 'आऽऽहुतीः', उपेत्य 'मोदमानं', सत् मदीयं 'यज्ञं', 'उपागात्', उपागच्छत्॥

(७) अथ मनसे चरुमित्यस्य हविषः पुरोनुवाक्यामाह।